

ในวันที่ 4 เมษายน 2559 ดิฉันและเพื่อนๆ อาจารย์ รวมกัน 15 คน ได้เดินทางไปที่ประเทศญี่ปุ่น เพื่อเรียนซัมเมอร์ภาษาญี่ปุ่นที่สถาบันภาษาญี่ปุ่น เซนตะกะยะ ซึ่งมีน้องๆจากสถาบันอื่นมาร่วมเรียนด้วย วันแรกที่มาถึง พวกเราได้แยกย้ายไปอยู่กับโฮสแฟมิลี่ ซึ่งฉันได้อยู่ร่วมกับเพื่อนอีก 1 คน บ้านที่ฉันพักอยู่ห่างจากโรงเรียนถึง 15 สถานี ซึ่งต้องนั่งรถไฟถึง 2 ต่อด้วยกัน แต่ก็ใกล้กลับสถานีรถไฟของญี่ปุ่นมาก ซึ่งถือว่าไม่ลำบากต่อการเดินทางไปเรียนในช่วงเช้า วันแรกคุณแม่ได้มารับฉันและเพื่อนที่โรงเรียน พร้อมกับอธิบายเรื่องรถไฟให้พวกเราฟังเป็นภาษาญี่ปุ่น ซึ่งพวกเรายังไม่คุ้นกับสำเนียงของคนญี่ปุ่นที่พูดเร็วกว่าเวลาที่เรียนที่สถาบัน พวกเราขอให้คุณแม่พูดเป็นภาษาอังกฤษ แต่คุณแม่เองก็ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ เราจึงขอให้คุณแม่พูดช้าลง เพื่อให้เราปรับตัวและเข้าใจกับสิ่งที่เขาพยายามจะให้เรอฟัง วันแรกจึงยากที่สุดสำหรับการใช้ชีวิตกับโฮสแฟมิลี่ แต่คุณแม่ก็พยายามเข้าใจในสิ่งที่เราจะสื่อให้เขาฟัง เช่น เมื่อมาถึงฉันมีของต้องส่งไปให้พี่ชายที่อยู่เกียวโต จึงลองไปถามเรื่องไปรษณีย์กับคุณแม่ เพื่อให้ฉันกับเพื่อนจะได้ไปกันเอง แต่คุณแม่ก็พาพวกเราไปส่งของถึงไปรษณีย์ เป็นสิ่งที่พวกเราประทับใจคุณแม่ของพวกเราเป็นอย่างมาก ในบ้านที่เราอาศัยอยู่ มีสมาชิกอยู่ 4 คน คือ คุณพ่อ คุณแม่ หลาน และลูกชาย และไม่ค่อยมีการตั้งกฎอะไรมากมายเท่าบ้านอื่น เวลาทานข้าวก็จะมีช่วงเวลาและไม่บังคับว่าจะต้องกินพร้อมหน้ากันเพราะว่าคุณพ่อกลับบ้านดึก เรื่องส่วนตัวของพวกเรา คุณแม่ก็ค่อนข้างปล่อย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องซักผ้าที่ให้เราสามารถใช้เครื่องซักผ้าซักกันเองได้ การกลับบ้านไม่มีเวลากำหนดว่าจะต้องกลับกี่โมง แต่ก็ต้องส่งข้อความมาบอกกับคุณแม่ว่าจะกลับกี่โมงหรือถ้ากลับดึก ก็ขอให้กลับก่อนเที่ยงคืน เพราะว่าสถานี่จะปิด ถึงจะไม่มีกฎ แต่พวกเรา ก็พยายามช่วยงานบ้านแทบทุกอย่างที่ทำได้ เช่น ล้างจาน ดูแลลูกของเขาเวลาเขายุ่งๆ

วันที่ 5 พวกเราก็ไปปฐมนิเทศที่สถาบัน เซนตะกะยะ ก่อนปฐมนิเทศก็มีสอบสัมภาษณ์เพื่อจัดห้องเรียน หลังจากนั้นก็ปฐมนิเทศโดยอาจารย์ใหญ่

วันที่ 6 เป็นวันหยุดก่อนเริ่มเรียน ฉันและเพื่อนก็ได้ไปชินจูกุและชิบูย่า การเดินเที่ยวก็ไม่ค่อยได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นมาก เพราะตามร้านขายของของทั้ง 2 ย่านนี้พนักงานก็เริ่มใช้ภาษาอังกฤษเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ แต่พวกเราก็พยายามใช้ภาษาญี่ปุ่นให้มากที่สุด ซึ่งอาหารเที่ยง ก็ทานกันข้างนอกบ้าน แต่ตอนเย็นพวกเราก็กลับไปกินที่บ้านกันเพื่อใช้เวลาร่วมกับโฮส

วันที่ 7 เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่น ในห้องเรียนของฉันมีชาวต่างชาติถึง 6 ชาติด้วยกัน ถึงเวลาเรียนเซนเซย์จะให้เราใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร แต่ด้วยในห้องมีชาวต่างชาติเข้ามาเรียน ในห้องเรียนของฉันจึงใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร แต่ก็ถูกสั่งให้พูดภาษาญี่ปุ่นกับเซนเซย์ ถึงจะถามเป็นภาษาอังกฤษ เซนเซย์ก็จะตอบเป็นภาษาญี่ปุ่น ซึ่งสถาบันเซนตะกะยะจะเน้นสอนภาษาญี่ปุ่น น้อยครั้งมากที่จะพูดภาษาอังกฤษกัน ตอนเย็นเวลากลับบ้าน คุณแม่ก็จะถามเรื่องทั่วไปของพวกเราว่าทานข้าวเที่ยงที่ไหน ห้องเรียนเป็นอย่างไรบ้าง เอาใจใส่พวกเราเหมือนอยู่กับครอบครัวที่เมืองไทย

วันที่ 8 หลังจากเรียนเสร็จ พวกเราได้ไปฮาราจูกุ เพื่อทำ Okonomiyaki และไปศาลเจ้า Meiji ซึ่งเป็นศาลเจ้าของนิกายชินโต ย่านฮาราจูกุเป็นย่านของวัยรุ่นญี่ปุ่น มีแฟชั่นที่หลากหลาย แตกต่างจากย่านชินจูกุและชิบูย่าพอสมควร

วันที่ 9 และ 10 พวกเราได้เจอกับคุณพ่อ พวกเราก็แนะนำตัวและพูดคุย คุณพ่อเป็นคนที่รู้เรื่องรอบตัวค่อนข้างมาก และพูดภาษาอังกฤษได้ เวลาพวกเราไม่เข้าใจ คุณพ่อจะพูดคำที่เราไม่รู้เป็นภาษาอังกฤษ

วันที่ 11 ที่โรงเรียนมีกิจกรรมเขียนตัวคันจิด้วยฟูกันและเขียนลงบนพัดกระดาษที่ชาวญี่ปุ่นเรียกว่า うちわ เซนเซย์ที่สอนเขียนฟูกันก็ได้เล่าประวัติของตัวอักษรคันจิ อักษรฮิรางานะ และ คาตากะนะ การเขียนอักษร

ด้วยพู่กันก็ยากกว่าการเขียนด้วยดินสอ ถ้าไม่ลงน้ำหนักหรือลงน้ำหนักมากเกินไป ตัวอักษรก็จะไม่สวย

วันที่ 13 พวกเราได้ลองไล่ชุดยูกะตะและลองเข้าร่วมพิธีชงชา ซึ่งพิธีชงชาเป็นพิธีของชนชั้นสูง ทั้งได้ลองชงชา และเป็นแขก ทุกอย่างมีขั้นตอนทั้งหมด

วันที่ 15 ก็ได้ไปพิพิธภัณฑ์ Ghibi ซึ่งเป็นสตูดิโอและที่รวมผลงานของค่ายการ์ตูนอนิเมชันของญี่ปุ่น ซึ่งในพิพิธภัณฑ์ห้ามผู้เข้าชมถ่ายรูป เป็นสถานที่ที่เกี่ยวกับประวัติการสร้างการ์ตูนอะนิเมชัน เช่น เรื่อง โตโตโร่ สุสานหิ่งห้อย เป็นต้น

วันที่ 16 ทางเซนตะกะยะได้พาไปที่คามาคุระ เพื่อไปท่องเที่ยวที่วัดถึง 3 แห่งด้วยกัน ซึ่งเป็นวัดของนิกายชินโต 2 แห่ง และศาสนาพุทธ นิกายมหายาน และได้เดินตามย่านของคามาคุระ ซึ่งคามาคุระเป็นย่านที่อยู่นอกเมือง ในช่วงวันหยุดคนจะค่อนข้างมาก ต้องนั่งรถไฟไปค่อนข้างไกล เมืองคามาคุระอยู่ติดกับทะเล มีวิวที่สวยงาม

วันที่ 18 ทางโรงเรียนได้จัดกิจกรรมเพิ่มให้ คือการเรียนรู้วัฒนธรรมญี่ปุ่น เราได้ทราบความสัมพันธ์ของประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่น สถิติการเดินทางมาท่องเที่ยวในญี่ปุ่นของชาวไทยและชาวต่างชาติ สถิติการท่องเที่ยวแต่ละประเทศของชาวญี่ปุ่น ประวัติต่างๆของประเทศญี่ปุ่น เช่น ประวัติของสกุลเงินเยน (えん) ในภาษาญี่ปุ่นแปลว่า วงกลม รูปบนเหรียญต่างๆของญี่ปุ่น ดอกไม้ประจำชาติ ดอกไม้ประจำราชวงศ์ และดอกไม้ประจำรัฐบาล เป็นต้น

วันที่ 19 ฉันและเพื่อนได้ไปย่านอาากิฮะบะระ ซึ่งเป็นย่านที่เกี่ยวกับการ์ตูนอะนิเมะ เพื่อไปทำงาน ซึ่งย่านนี้ในช่วงวันหยุด จะมีการปิดถนนให้ประชาชนเดินในย่านนี้ได้อย่างสะดวก

วันที่ 20 ทางโรงเรียนได้พาพวกเราไปที่พิพิธภัณฑ์อะนิเมะ เพื่อลองทำอะนิเมะ สำหรับฉันและเพื่อนๆหลายคนถือว่าเป็นเรื่องยาก เพราะว่าพวกเราไม่มีทักษะในการวาดรูป การออกแบบเรื่องราวเพียงสั้นๆ ก็ถือว่ายาก

สำหรับพวกเรา ในพิพิธภัณฑ์ก็มีการจัดแสดงอุปกรณ์ต่างๆ รวมทั้งให้ผู้เข้าชมลองพาทัวร์เสียงการ์ตูนเองด้วย

วันที่ 21 โรงเรียนก็จัดกิจกรรมพิเศษให้พวกเราอีกเช่นกัน นั่นก็คือ การสนทนากับชาวญี่ปุ่น ซึ่งชาวญี่ปุ่นที่เราพูดคุยกับเขาคือ ชาวญี่ปุ่นที่กำลังเรียนเป็นอาจารย์สอนญี่ปุ่น ซึ่ง 1 โต๊ะจะมี นักศึกษา 3 คน และอาจารย์ชาวญี่ปุ่น 3 – 4 คน ซึ่งโต๊ะของฉันต้องคุยกับอาจารย์ถึง 4 คน พวกเราก็ได้แลกเปลี่ยนหลายๆอย่างกับอาจารย์ชาวญี่ปุ่น ซึ่งส่วนใหญ่ก็คุยกันเรื่องประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่น อาหารไทยและอาหารญี่ปุ่น การสนทนาแบบนี้อาจจะแตกต่างจากการพูดคุยกับโฮส เพราะว่า อาจารย์ญี่ปุ่นจะพูดค่อนข้างเร็วกว่าโฮส แต่พวกเราก็พยายามเลือกเรื่องสนทนาให้ง่ายและใกล้ตัวเรา และใช้ศัพท์ที่ง่าย มีการแลกเปลี่ยนภาษาไทยกับอาจารย์ญี่ปุ่น

วันที่ 22 ก็ได้ไปวัดอาซากุสะ ซึ่งในวันที่เราได้ไป มีคนค่อนข้างมาก ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ เช่น ชาวไทย ชาวจีน การเดินเข้าไปในวัดจึงใช้เวลาาน หลังจากไปวัดอาซากุสะแล้ว เราก็นั่งเรือไปเกาะโอไดบะ ซึ่งเกาะนี้สร้างจากการถมขยะ ซึ่งลักษณะจะคล้ายกับสนามบินคันไซ ซึ่งสร้างจากการถมขยะเช่นเดียวกัน จุดเด่นอีกอย่างของเกาะนี้คือ รูปจำลองของเทพีเสรีภาพนั่นเอง อากาศของเกาะนี้ก็เย็นกว่าในเมือง เพราะทางเดินระหว่างห้างของเกาะนี้โล่ง ทำให้ลมพัดตลอดทางเดิน

วันที่ 24 เพื่อนได้ชวนฉันไปดูพระราชวังอิมพีเรียล ซึ่งเป็นที่ประทับของจักรพรรดิของญี่ปุ่น ซึ่งไม่สามารถเข้าไปได้ถึงในเขตรอบๆพระราชวังก็จะมีชาวญี่ปุ่นออกมาวิ่งออกกำลังกายกัน ซึ่งตลอด 2 สัปดาห์ที่เราได้อยู่ในประเทศญี่ปุ่นก็เห็นว่าชาวญี่ปุ่นใส่ใจเรื่องสุขภาพกันมาก การใช้รถของชาวญี่ปุ่นค่อนข้างน้อยกว่าประเทศไทยมาก ส่วนมากก็จะใช้รถไฟในการเดินทาง เพราะรถไฟของญี่ปุ่นครอบคลุมทั้งรถไฟ JR ซึ่งเป็นของรัฐบาล และรถไฟใต้ดิน แม้กระทั่งเกิดเหตุการณ์ต่างๆ เช่น ไฟไหม้ ชาวญี่ปุ่นก็จะไม่เข้าไปมุง แต่จะปล่อยให้เจ้าหน้าที่ของเจ้าหน้าที่หรือผู้เกี่ยวข้องเท่านั้นเพื่อสะดวกต่อการดำเนินงาน หลังจากที่ได้ไปพระราชวังแล้ว เราก็ไปโตเกียวทาวเวอร์ ซึ่งใช้เวลาเดินจากพระราชวังครึ่งชั่วโมง แต่ด้วยอากาศเย็น

สบาย เราจะเลือกเดินไปแทนที่จะนั่งรถไฟใต้ดิน หลังจากนั้นเราก็ไปเดินไปย่านอิเคะบุคุโละ ซึ่งเป็นหนึ่งในย่านอะนิเมะอีกที่หนึ่งเช่นกัน ช่วงวันเสาร์อาทิตย์ ย่านนี้คนก็มากเหมือนย่านชิบูย่า หรือชินจูกุ พอช่วงเวลาเย็นก็แยกย้ายกันกลับบ้าน ที่บ้านคุณพ่อก็มักจะถามเรื่องสถานที่ที่ไปเที่ยว ซึ่งคุณพ่อเคยให้หนังสือไกด์เที่ยวในโตเกียวมา เพื่อพวกเราจะได้เดินเที่ยวเอง

วันที่ 25 ห้องเรียนของฉันทันทีมีการสอบ หลังจากนั้นก็มีกิจกรรมวาดการ์ตูน โดยอาจารย์ที่เป็นนักวาดการ์ตูนจริงๆมาสอน อาจารย์ได้สอนถึงการใช้ปากกาในการลงเส้นให้กับการ์ตูนที่วาด สำหรับฉันและเพื่อนๆอีกหลายๆคนก็คิดเหมือนกันว่าการวาดการ์ตูนยากกว่าการทำอะนิเมะชั้นอีก เพราะต้องลงเส้นหนัก เส้นเบา เส้นหนา เส้นบาง หากทำและก็ไม่สามารถแก้ไขได้

วันที่ 26 ฉันและเพื่อนๆก็ได้ลองทำอาหารไทยให้คุณแม่ได้ลองทาน ซึ่งพวกเราเคยลองทำมาแล้วครั้งหนึ่ง นั่นคือ ต้มยำกุ้ง เพราะว่าคุณพ่ออยากลองทาน ซึ่งต้มยำกุ้งที่ทำนั้นมีรสชาติเผ็ด โดยปกติแล้วชาวญี่ปุ่นไม่ทานเผ็ด

วันที่ 27 ทางโรงเรียนได้พาไป Tokyo skytree วันที่ 28 เป็นพิธีอำลาของนักเรียนชาติไทย วันที่ 29 พวกเราได้ไป Tokyo Disney Sea ซึ่งเป็นวันหยุดของชาวญี่ปุ่น เนื่องในวันพระเฉลิมพระชนมพรรษาขององค์จักรพรรดิ คนใน Tokyo Disney Sea จะมากกว่าวันธรรมดา

การที่ได้มาใช้ชีวิตอยู่ในประเทศญี่ปุ่นเป็นเวลา 1 เดือน ถึงจะไม่นาน แต่ฉันก็ได้ประสบการณ์มาก ทั้งการได้ใช้ชีวิตอยู่กับโฮสแฟมิลี่ที่เขาเอาใจใส่ เราเหมือนเราเป็นคนในครอบครัวของเขา ในกรุงโตเกียว การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ถึงระหว่างมาจะมีภัยพิบัติอย่างแผ่นดินไหวที่เกาะคิวชู ก็เห็นถึงความมีระเบียบของคนญี่ปุ่น ที่ถึงแม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่คับขัน แต่ก็ยังใช้ชีวิตอย่างเป็นระเบียบ เป็นสิ่งที่เป็นตัวอย่างที่ผมจะเอาไปใช้ในชีวิตเมื่อกลับไปประเทศไทย

น.ส.เพียงฟ้า เน้นแสงธรรม